

Sygn. akt **XI Ka 295/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 sierpnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Dorota Dobrzańska

Protokolant Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Ewy Marczewskiej

po rozpoznaniu dnia 19 sierpnia 2021 roku

sprawy **D. B.** s. W. i J. z d. K., ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 18 stycznia 2021 roku sygn. akt III K 11/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że D. B. uniewinnia od dokonania zarzuconego mu czynu;

II. kosztami postępowania karnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 295/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 18 stycznia 2021 roku wydany w sprawie III K 11/20

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	D. B.			
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
p		

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Apelacja oskarżonego.</p> <p>1. obraza art. 7 k.p.k. i art 410 k.p.k.- dowolna ocena materiału dowodowego,</p> <p>2. naruszenie art. 6 k.p.k. poprzez nie dokonanie zwrotu sprawy do postępowania przygotowawczego celem uzupełnienia istotnych braków postępowania,</p> <p>3. naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego,</p> <p>4. obraza art. 78 § 1 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. polegające na nienależytym uzasadnieniu postanowienia o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu,</p> <p>5. naruszenie art. 391 § 1 k.p.k. polegające na odstąpieniu od bezpośredniego przesłuchania świadka A. C.,</p> <p>6. błąd w ustaleniach faktycznych polegających na uznaniu, że pomiędzy oskarżonym a P. B. istniała jakakolwiek umowa dot. wyznaczeni pełnomocnika do sprawy cywilnej,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	7. obraza art. 37 a § 1 k.k. oraz art. 115 7 2 k.k.
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Apelacja wniesiona przez oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie, co doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku i jego uniewinnienia od popełnienia zarzucanego mu czynu. Zarzut naruszenia reguł rozumowania wyłożonych w art. 7 kpk, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych, jest w całej rozciągłości słuszny. Prawidłowa ocena materiału dowodowego winna doprowadzić Sąd Rejonowy do wniosku o braku zawinienia oskarżonego. Na marginesie wskazać należy, że z uzasadnienia w żaden sposób nie wynika, by Sąd przeprowadził jakikolwiek wywód logiczny. Motywy rozstrzygnięcia to powielenie zarzutu, przywołanie przeprowadzonych dowodów. Mimo obowiązku zwięźłości, trzeba wytknąć Sądowi I instancji, iż nie sprostął wymogom art. 424§1 pkt 1 i 2 kpk.</p> <p>Odnosząc do apelacji oskarżonego należy zgodzić się, iż Sąd pierwszej instancji niesłusznie przyjął, że oskarżony powinien zostać pociągnięty do odpowiedzialności karnej za zarzucany czyn zabroniony. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy i okoliczności przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy pominął rzetelne przeanalizowanie okoliczności przedmiotowego zdarzenia przez pryzmat ustawowych znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 286 § 1 k.k. Kluczowe</p>	

zastrzeżenia do zasadności rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji powstają na gruncie pierwszego z podniesionych przez oskarżonego zarzutów. Sąd odwoławczy podzielił bowiem pogląd skarżącego, zgodnie z którym nie można przyjąć, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd w chwili zawierania umowy co do wyznaczenia pełnomocnika do sprawy cywilnej o podział majątku.

Istotną kwestią jest poruszanie się w granicach czynu zarzuczonego – to skarga oskarżyciela publicznego wyznacza zakres rozpoznania przez sąd I instancji, a sąd odwoławczy dodatkowo ma zawężone pole działania do granic środka odwoławczego. Czyn przypisany (powielony w opisie z treścią aktu oskarżenia) jest sformułowany dość precyzyjnie: rozpatrujemy zatem działanie w dniu 6.12.2017 r. mające polegać na wprowadzeniu w błąd P. B., że zawierana umowa z Fundacją R. D.w L. o wyznaczenie pełnomocnika mającego go reprezentować w sprawie cywilnej zostanie zrealizowana, natomiast wskazana jako pełnomocnik osoba nie potwierdziła tej okoliczności, a pokrzywdzony dokonał wpłaty 2000 zł. Wypada w tym miejscu zauważyć, że taki zarzut pojawił się w postanowieniu z dnia 22.03.2019 r. sporządzonym przez funkcjonariuszkę Policji (k.215) i nigdy nie został skorygowany przez prokuratora wnoszącego akt oskarżenia. Tymczasem nijak się miał do już zgromadzonego bogatego materiału dowodowego zawierającego zapisy z korespondencji pomiędzy stronami, protokół przesłuchania P. B. i co najważniejsze – pełnomocnictwo z 5.12.2017 r., którego treść jest

jednoznaczna dla każdego prawnika
Wprawdzie dokument z k. 13
nie jest podpisany, stanowi wzór
przygotowany przez D. B., ale
sam oskarżyciel posiłkowy nie
kwestionował takiego brzmienia
(vide zeznania k. 196v). Skoro
zatem owo pełnomocnictwo zostało
udzielone **Fundacji R. D. w
L.** i wprost mówiło o udziale
tego podmiotu w trybie art. 8
w zw. z art. 61 kpc w sprawie
majątkowej P. B., to jak można
było odczytać je zupełnie opacznie?
Gdzie oskarżyciel publiczny znalazł
zobowiązanie do wyznaczenia
pełnomocnika, pozostaje zagadką.
Sąd Okręgowy podkreśla, że
konstrukcja zarzutu aktu oskarżenia
nie pozostawia wątpliwości co do
tego, że niekorzystne skutki dla
pokrzywdzonego prokurator wiązał
z „umową z Fundacją” (ułomność
sformułowań aż bije w oczy),
czyli udzielonym pełnomocnictwem.
Potwierdzają to zarówno zeznania
pokrzywdzonego, jak i wyjaśnienia
oskarżonego.

Zupełnie dowolnie, w ślad za aktem
oskarżenia, przyjął Sąd pierwszej
instancji, że wprowadzenie w błąd
pokrzywdzonego miałyby polegać
na tym, że oskarżony już w
dniu 6 grudnia 2017 roku
umówił się z pokrzywdzonym,
że z ramienia Fundacji zostanie
mu wyznaczony profesjonalny
pełnomocnik, czym wywołał u niego
błędne przekonanie o istniejącej
rzeczywistości. Ustalenie to, wbrew
argumentacji Sądu Rejonowego, nie
jest poparte żadnymi dowodami,
z uzasadnienia po prostu nic nie
wynika. Z pewnością wprowadzenie
w błąd nie mogło przecież polegać
na tym, że oskarżony zgodził się
na pomoc przy sprawie cywilnej
o podział majątku, jaką zamierzał
zainicjować pokrzywdzony. Był

prezesem Fundacji, a zatem osobą uprawnioną do reprezentowania i działania w imieniu tego podmiotu. Fundacja z kolei mogła przyłączyć się do postępowania cywilnego z mocy art. 8 kpc, mówiącego, że „Organizacje pozarządowe, których zadanie statutowe nie polega na prowadzeniu działalności gospodarczej, mogą dla ochrony praw obywateli, w wypadkach przewidzianych w ustawie, wszcząć postępowanie oraz wziąć udział w toczącym się postępowaniu”. Poza polem zainteresowania sądu karnego jest, czy uprawnienie Fundacji mieściło się w zakresie art. 61 kpc, gdyż powinien wyłącznie ustalić, co faktycznie obejmował dokument z k. 13 i czy oskarżony nie wywiązując się z określonego zobowiązania miał z góry powzięty zamiar doprowadzenia drugiej osoby do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem.

Zarówno z zeznań świadka P. B., jak również z wyjaśnień samego oskarżonego nie wynikało, aby już w grudniu 2017 r. miał być wyznaczony profesjonalny pełnomocnik. P. B. wskazał, iż oskarżony powiedział mu, że „sam nie zajmie się jego sprawą, ale jako Fundacja może przystąpić do sprawy o podział majątku” (k. 832v). Przesłuchiwany w dochodzeniu zeznał: „ Pisał do mnie na M., że jego fundacja może się podjąć tej sprawy majątkowej, podał kwotę za jaka będzie honorarium” (k.196v). Zestawiając te depozycje z zapisami rozmów z 24.11.2017 r. (k.28), treścią wiadomości e-mail z 4.12.2017 r (k.399), kiedy oskarżony pisze, że to Fundacja mogłaby się podjąć sprawy, wskazuje na wpłatę na konto Fundacji, pokrzywdzony pyta o honorarium dla fundacji, aż

trudno zrozumieć, jak Sąd Rejonowy mógł tak znacząco pobić w ocenie dowodów. Wyjaśnienia oskarżonego, że pokrzywdzony "wyraził zgodę w dniu 5 grudnia 2017 roku na udział Fundacji w jego sprawie majątkowej i sprawie rodzinnej" (k.448) korespondują z wersją pokrzywdzonego oraz wymową dokumentów. Wzmianka o wyznaczeniu adwokata do sprawy majątkowej P. B. pojawia się dopiero w dniu 24.01.2018 r. (k.49).

Przebieg wydarzeń opisany przez P. B. wskazuje na jego własne projekcje co do roli, jaką ma pełnić D. B. w jego sprawie. Niestety, uległ im także organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, a w ślad za nim Sąd Rejonowy. Jest oczywiste, że oskarżony nigdy nie mówił, że będzie występował jako adwokat czy radca prawny, zawsze określał, że może dokonywać czynności z ramienia Fundacji. Pokrzywdzony to rozumiał, co wynika z zapisów w protokołach przesłuchań. Doskonale cały mechanizm przedstawia wypowiedź B. z k. 832, kiedy to zaraz po zdaniu o przystąpieniu Fundacji do sprawy o podział majątku pada pytanie o honorarium i wówczas pokrzywdzony mówi: „ja zrozumiałem, że jest to kwota z kimś ustalona, myślałem, że z adwokatem albo wiceprezesem fundacji”. Za subiektywne oczekiwania osób pokrzywdzonych, nieznanego oskarżonym, kodeks karny nie przewiduje jeszcze (na szczęście) odpowiedzialności karnej. W dalszej części pokrzywdzony stwierdza, że jak wpłacił pieniądze, to oskarżony przesłał pełnomocnictwo dla adw. A. C., z tym że musiało to nastąpić najwcześniej w styczniu 2018r, ponieważ na początku tego miesiąca przyjechał do niego D. B. i pracował w związku z umówioną sprawą.

Wprawdzie już pod koniec grudnia 2017 r. B. wyrażał niezadowolenie z pracy B. (k.39), ale przecież zgodził się na jego przyjazd i kontynuowanie pomocy w sprawie. Zapisy na k. 48-50 ujawniają, że kwestia pełnomocnictwa dla adwokata pojawiła się między stronami w dniu 21.01.2018 r. Pozostaje to w zgodzie z datą projektu pełnomocnictwa z dnia 29.01.2018r. dla adw. A. C., który przesłał oskarżony pokrzywdzonemu do wykorzystania. Wywodzenie z tego faktu zaskoczenia, że adwokat nic nie wiedział o sprawie i niekorzystnych wniosków co do uczciwości oskarżonego, to subiektywne odczucia pokrzywdzonego. Przecież D. B. nie mógł w żaden sposób ustanowić dla B. pełnomocnika, nie miał takiego uprawnienia. Co charakterystyczne – stwierdził sam, że oczekiwał, iż adwokat będzie go reprezentował z ramienia Fundacji (k.832v), a co zupełnie odstaje od wcześniejszych rozmów z oskarżonym. Dokonanie przelewu na konto Fundacji było w istocie darowizną na jej cele statutowe, o czym wcześniej oskarżony informował pokrzywdzonego. D. B. wkładał własne fachowe zaangażowanie w sprawy P. B. niejako odwdzięczając się za wsparcie Fundacji. Mimo darowizny doszło więc do swego rodzaju świadczenia wzajemnego, a co uzasadniało późniejszą odmowę zwrotu pieniędzy.

Zeznania A. C. (k.276-279) niczego nie zmieniają w powyższej ocenie. Potwierdzają jedynie przekonanie pokrzywdzonego, że ma go reprezentować adwokat, a jak wcześniej wykazano – w owo przekonanie nie wprowadził go D. B.. Także tytuł przelewu, jakiego dokonał pokrzywdzony na konto

Fundacji, nie wskazywał w żadnej mierze, że chodziło o wyznaczenie pełnomocnika - w tytule operacji finansowej widnieje jedynie zapis: „P. S. podział majątku” (k.580).

Powyżej przedstawione rozważania prowadzą do wniosku, iż kwestia ustanowienia profesjonalnego pełnomocnika do prowadzenia sprawy o podział majątku P. B. nie mieściła się w granicach żadnego formalnego, ani nieformalnego (ustnego) porozumienia między D. B. reprezentującym Fundację R. D. a P. B..

Okoliczności podawane przez świadków G. G., M. G. R. M., czy O. M. nie mogły być miarodajne dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy jako niepowiązanie z treścią zarzucanego oskarżonemu czynu. Świadkowie ci wskazywali jedynie na swoje doświadczenia związane ze współpracą z oskarżonym D. B.. To, że współpraca ta nie była satysfakcjonująca (były prowadzone różne postępowania), nie mogło wszak przełożyć się jednocześnie na wynik rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Mogły być pomocne dla ustalenia ogólnej charakterystyki osoby oskarżonego, co nie ma znaczenia dla odpowiedzialności za czyn zarzucany w tej sprawie.

Wbrew twierdzeniu Sądu Rejonowego, żadnego znaczenia w przedmiotowej sprawie nie miało to, że wobec oskarżonego toczą się inne postępowania (przy czym brak jest informacji o prawomocności wyroków: IX K 243/14 oraz IX W 824/19, na które powołuje się Sąd Rejonowy czyniąc ustalenia faktyczne), gdyż każdorazowo inne były okoliczności tych zdarzeń, czy też przyczyny działań oskarżonego. Niedopuszczalne jest, także z

uwagi na zasadę samodzielności jurysdykcyjnej, czynienie na tej podstawie jakichkolwiek ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego, szczególnie zaś w sytuacji, gdy okoliczności zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania w innych sprawach, nie mają żadnego wpływu na ocenę realizacji znamion czynu zabronionego zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie. Warto w tym miejscu przywołać zasługujące na aprobatę wywody Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z 28.02.2019 r. w sprawie III Kp 11/19 (k.477-479) utrzymującego w mocy odmowę wszczęcia dochodzenia w sprawie o oszustwo na szkodę A. S.. Potwierdzają one, że dużo osób ma problemy ze zrozumieniem niuansów procedury cywilnej.

Podsumowując należy stwierdzić, że Sąd Rejonowy przedstawiając pisemne motywy wyroku, zawarł wiele dowolnych twierdzeń, przyjętych sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego, wskazaniami wiedzy i prawidłowego rozumowania, a przede wszystkim nie znajdujących potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Na szczególną dezaprobatę zasługuje zupełnie dowolna ocena zeznań świadków wymienionych wyżej i wywodzenie z nich wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Świadczenie ci, zdaniem Sądu Rejonowego, „zrelacjonowali przebieg zdarzeń, nakreślili kolejne etapy, oraz wskazali na sprawcę przestępstwa”, tyle, że nie mieli żadnej wiedzy dot. okoliczności tej sprawy.

Z tych wszystkich względów, Sąd odwoławczy nie dopatrując się dowodów na zamiar oszustwa po

stronie D. B., uniewinnił go od zarzuconego czynu.		
Wniosek		
O zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodów wskazanych powyżej wnioski o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego był zasadny, co przesądza o zbędności drugiego wniosku.		
3.2.	Apelacja prokuratora. Obraza prawa materialnego, art. 33 § 2 k.k. polegająca na niezasadnym wymierzeniu oskarżonemu na jego podstawie grzywny obok kary ograniczenia wolności, podczas gdy wskazany przepis przewiduje wymierzenie grzywny jedynie obok kary pozbawienia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Odnosząc się do apelacji prokuratora w zakresie kary należy stwierdzić, że wobec uwzględnienia apelacji co do winy wniesionej przez oskarżonego i konieczności uniewinnienia okazała się ona bezprzedmiotowa		
Wniosek		

Zmiana wyroku poprzez wyeliminowanie kary grzywny.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Apelacja prokuratora w sytuacji uwzględnienia apelacji oskarżonego okazała się bezprzedmiotowa.		

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Uznanie winy i wymierzenie kary		
Zwięźle o powodach zmiany		

Zostały wyłożone w części 3.	
------------------------------	--

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

1 Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Obciążenie Skarbu Państwa wydatkami toczącego się postępowania karnego wynika z art. 632 pkt 2 kpk.

1 PODPIS
Dorota Dobrzańska

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie winy i skazanie.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymierzenie grzywny obok kary ograniczenia wolności.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana